

1. ΟΙ ΛΑΟΙ ΣΤΕΛΝΟΥΝ ΜΗΝΥΜΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

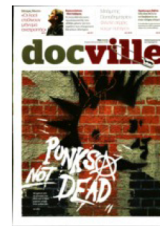
Μέσο: DOCUMENTO DOCVILLE

Ημ. Έκδοσης: . . . 18/12/2016 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 18/12/2016

Σελίδα: 1

Innews AE - Αποδελτίωση Τύπου - <http://www.innews.gr>

Μπόρις Νίκτιν

Οι λαοί στέλνουν μήνυμα ανατροπής

Ο θεατρικός συγγραφέας, σκηνοθέτης και διευθυντής φεστιβάλ μιλάει για τον «Αμλετ» του και όχι μόνο

Συνέντευξη στον Δημήτρη Γεωργόπουλο Φωτογραφία: Δημήτρης Ραπακούσης

Ο 37χρονος Μπόρις Νίκτιν έρχεται για δεύτερη φορά στη χώρα μας, μετά την εγκατάσταση-γροθιά στο στομάχι που είχε κάνει πέρσι στο Ασυλο Ανάτων, στο πλαίσιο του X Apartments Athens. Από τις 16-18/12 παρουσιάζει τη δική του σύγχρονη εκδοχή του «Αμλετ» στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση, στο πλαίσιο του αφιερώματος για τα 400 χρόνια από τον θάνατο του Σαίξπηρ. Πρόκειται για μια electro-pop performance, μια παράσταση μεταξύ queer και punk με έναν τρομερό performer επί σκηνής. Ο Τζούλιαν Μέντινγκ και ο Αμλετ γίνονται η αφορμή να τεθούν θέματα φύλου και ταυτότητας, να δούμε πώς προσεγγίζουμε την ασθένεια και την ετερότητα στη σύγχρονη εποχή, να επανεξεταστεί η σχέση του θεατή με το θέαμα, τα όρια της performance.

Πού συναντά ο Αμλετ τη σύγχρονη πραγματικότητα και ο performer τον σαξιφωνικό ήρωα;

Συnergάζομαστε τρίτη φορά με τον Τζούλιαν. Μου αρέσει η σκηνική του παρουσία: έχει κάτι πολύ πολιτικό, ακτιβιστικό με έναν τρόπο. Εκοιτάς λοιπόν ως γενικό πλαίσιο τον «Αμλετ», ο Τζούλιαν μιλά για τη ζωή του, για τη σχέση ατόμου – κοινωνίας, για τη δική του αντίληψη για το τι είναι πραγματικό, φυσιολογικό. Μην ξεχνάτε ότι ο Αμλετ είναι ένας παρίας: δεν εντάσσεται στο σύμπαν των υπολοίπων. Είναι σαν να ανήκει σε μια άλλη πραγματικότητα, να ακολουθεί άλλους κανόνες. Κανείς δεν ξέρει αν είναι τρελός ή παίζει τον τρελό, πότε κυριολεκτεί και πότε είναι ειρωνικός. Αυτά τα ερωτήματα έχουν και οι θεατές της παράστασης για τον Τζούλιαν: είναι έτσι, εννοεί αυτά που λέει ή απλώς υποκρίνεται για τις ανάγκες της performance; Είναι ο Αμλετ ή είναι ο Τζούλιαν;

Ποια είναι τα ζητήματα που τίθενται;

Το έργο μας αναφέρεται πολύ στον τρόπο που ο κόσμος αντιμετωπίζει τον Τζούλιαν. Έχει έντονο ντοκιμαντερίστικο στοιχείο. Εκεί μπαίνει ο Αμλετ, γιατί δεν ήθελα η παράσταση να είναι ένα θεατρικό ντοκιμαντέρ για τη ζωή του Τζούλιαν. Νομίζω ότι ο συνδυασμός τους έχει κάτι αμφίσημο, πιο προκλητικό. Αυτή η αμφισημία του τι συμβαίνει και το ξεβόλεμα των θεατών μου φάνηκαν

ιντριγκαδόρικα. Σε όλα μου τα έργα καταπιάνομαι με τη σχέση παρατηρητή και παρατηρούμενου, θεατή και ηθοποιού. Με ενδιαφέρει πώς κατασκευάζουμε την πραγματικότητα, τους ρόλους, την ταυτότητα σε κάθε περίπτωση. Το έργο μου λοιπόν εστιάζει στο θέατρο και στην πραγματικότητα. Υπάρχουν άπειρες δυνατότητες του ποιο είμαστε και τι μπορούμε να κάνουμε.

Σε μια πραγματικότητα που δεν μας προσφέρονται εναλλακτικές λύσεις, δεν είναι πολιτική θέση αυτό που υποστηρίζετε;

Αυτή η αναγκαιότητα να κάνουμε τα πάντα όπως θέλει η εξουσία, χωρίς να υπάρχει εναλλακτική οδός, είναι πνιγηρή σήμερα. Αυτό δεν έλεγε πριν από δύο χρόνια η Μέρκελ:

«Είναι σαν να βιώνουμε την ιστορία με τα “Καινούργια ρούχα του βασιλιά”. Αυτό που έχουμε ανάγκη αυτήν τη στιγμή είναι το παιδί που θα πει ότι ο βασιλιάς είναι γυμνός. Διαχειριστείτε το»

Διαχειριστείτε το»

Ο Μπόρις Νίκτιν στα 37 του θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους νέους δημιουργούς του γερμανόφωνου θεάτρου

«Πρέπει να κάνετε αυτό». Νομίζω ότι η πολιτική ηγεσία αγνοεί ότι τα πάντα είναι θέμα αποφάσεων. Και στις αποφάσεις υπάρχει εναλλακτική: υπάρχει το «ναί» και το «όχι». Γι' αυτό πολλές κυβερνήσεις σήμερα εκπλησσονται με τα αποτελέσματα εκλογών και δημοψηφισμάτων. Ο κόσμος μπορεί να πει όχι σε αυτό που οι ιδιότροποι σχεδιάζουν στην πλάτη του.

Δεν έχετε την αίσθηση ότι ο κόσμος είναι κουρασμένος από όλα αυτά που γίνονται;

Ο κόσμος έχει κουραστεί πολύ με όλα αυτά που συμβαίνουν τα τελευταία είκοσι χρόνια: το άνοιγμα των αγορών, την ΕΕ που ασχολείται μόνο με τα οικονομικά μεγέθη και όχι με τη ζωή των Ευρωπαίων. Απλώς, τώρα συνειδητοποιεί ότι το νεοφιλελεύθερο σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει πλέον. Το 2008 συνέβη κάτι που είναι ο καταλύτης γι' αυτό που ζούμε σήμερα. Μιλώ για την τραπεζική κρίση, για τη Lehman Brothers. Κανείς δεν ασχολείται με αυτό σήμερα. Τα προβλήματα που βιώνουμε είναι δομικά του οικονομικού συστήματος που έχουμε υιοθετήσει. Το θέμα είναι ότι οι λαοί δεν πιστεύουν σε τίποτε πλέον. Το είδαμε, για παράδειγμα, στις αμερικανικές εκλογές. Δεν υπάρχει πλέον ένας κοινός τόπος, μια λογική πάνω στην οποία μπορούμε να συζητάμε και να κρίνουμε τι γίνεται. Είναι σαν όλοι να έχουν τρελαθεί, σαν να αντιδρούν με τον δικό τους ανορθολογικό τρόπο στην κατάσταση που ζουν. Αυτό με φοβίζει.

Χρειάζεται υπομονή ή δράση;

Είναι δύσκολη η απάντηση, γιατί τα πράγματα θα χειροτερέψουν. Βλέπω κατάρρευση της ΕΕ, μεγαλύτερη άνοδο των εθνικιστικών και ακροδεξιών κομμάτων. Οι λαοί θέλουν να αναπνέουν τα πάντα, να στείλουν το δικό τους μήνυμα ανατροπής στους πολιτικά ιδιότροπους. Έχουν κουραστεί με αυτό που τους λανσάρεται ως η μόνη επιλογή. Και τώρα ζούμε το ζύπνημα αυτών των λαών, οι οποίοι αντιλήφθηκαν τα ψέματα που τους σέρβιραν, κατάλαβαν ότι ζούσαν σε μια φούσκα και ότι αυτή πλέον έσκασε. Είναι σαν να βιώνουμε την ιστορία με τα «Καινούργια ρούχα του βασιλιά». Αυτό που έχουμε ανάγκη αυτήν τη στιγμή είναι το παιδί που θα πει ότι ο βασιλιάς είναι γυμνός. Διαχειριστείτε το.

